

Sijtje trilt van schrik, tot haar lippen toe worden wit. Ze staat in het kamertje, tegenover den baas, een rechtzinnigen, laddersteilen paedagoog met een wrat op zijn onderlip, waarvan hij Sijtje met argumenten oversputtert. Sijtje smeekt hem, haar in haar klas te laten, ze heeft nooit om gunsten gebedeld. Kan hij nu niet één keer haar wensch vervullen? Ze houdt zoo van deze kinderen. O, weert de baas af, als ze haar plicht doet, zal ze van de kinderen uit 12 ook leeren houden. Kinderen zijn overal dezelfde.

Het helpt niet, of Bikkers, die nog meer dan om zijn verbroken illusies lijdt om Sijtjes wit als gestorven gezicht, al aanbiedt, in haar plaats naar 12 te gaan. De baas wordt korzelig. Ieder naar zijn klas en . . . wil Sijtje nu maar gehoorzamen? Hij handelt immers nooit anders dan in de belangen van de school en het personeel! Sijtje gehoorzaamt. Ze heeft nu een lokaal aan de straat. Het is vroolijker dan dat aan den tuin, het ligt hooger en daar de huizen aan den overkant maar één verdieping hebben, kijkt men over de daken naar de toppen van de iepen in de laan en ziet men zelfs een toren met een haantje opsteken. Als de zon schijnt, blinken 's morgens vroolijk de geglazuurde schoorsteenpijpen en blozen 's avonds de gezichten van de mannetjes, die de dakgoten ondersteunen rood in het stervende licht.

Maar Sijtjes blik stuit op deuren en ramen; de straat loopt op deuren en ramen uit, is voor haar een lange, steenen bak met raam- en deurgaten in de wanden en waar het nog maar aan ontbreekt, dat de hemel er boven van steen is.

Sijtje mist de vogels en de kinderen. Ze weet nu pas, hoe lief ze ze heeft. Met de grooten kan ze slecht opschieten. Ze vat niet den toon tegen hen; ze vindt ze valsch en plagerig; ze ontdekt geheime correspondentie; de jongens loopen met de meisjes. Gemeene woorden bevlecken de muren van de W. C.'s. Elken dag laat Sijtje zich opvoeren tot een paroxysme van drift; ze beheerscht zich niet. De woede en haat kroppen in haar op, tot haar hersens lijken te golven en buiten den schedel dreigen te springen. Als ze gezond van ziel was geweest, had ze zich zeker aangepast en den Augiusstal, dien de reeds maanden overspannen onderwijzer achter liet, gereinigd. Het zijn geen kinderen, deze schepsels, vindt Sijtje. Met weezin bekijkt ze de strakgespannen jurken der meisjes en de breedgeschouderde jongens, van wie er al een enkele den baard in de keel heeft. Ze hebben het vroegwijze, het rijpe van groote menschen.

Sijtje haat ze . . . haat ze, als ze heimwee heeft naar haar kleintjes. Ze is woest jaloersch op Mary, die nu van hun grappen en onschuld geniet. Voor schooltijd rekt ze de oogeblikken aan de trap in de vestibule, om ze voorbij te zien gaan; na schooltijd wacht ze ze op. In den beginne hangen ze aan haar lichaam, slingeren ze hun armen om haar middel.